

Ένας λεπτεπίλεπτος αριστοκράτης

/ Γνώμες

Μία από τις πιο συγκινητικές ιστορίες των συναξαριών της Εκκλησίας είναι αυτή του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου, που γιορτάζει στις 15 Ιανουαρίου. Πατέρας του ο συγκλητικός Ευτρόπιος, ο οποίος του προσέφερε πλούσια μόρφωση.

- Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού (Δρ. Θεολογίας)

Όταν γνώρισε, σε ηλικία δώδεκα ετών, έναν μοναχό της περίφημης Μονής των Ακοιμήτων στην Κωνσταντινούπολη, ελκύστηκε τόσο από τον μοναχικό βίο, ώστε έφυγε κρυφά από το σπίτι του, με μόνο εφόδιο ένα περικαλλές χειρόγραφο Ευαγγέλιο, που του είχαν κάνει δώρο οι γονείς του για να μαθαίνει γράμματα, όπως συνηθιζόταν εκείνον τον καιρό, με στάχωση επιχρυσωμένη και κοσμημένη με μαργαριτάρια, που βρίσκεται σήμερα στην Μονή Παντοκράτορος του Αγίου Όρους.

Θα γίνει μοναχός και θα ζήσει ασκητική ζωή. Κανείς δεν μπορεί να αναγνωρίσει πλέον τον λεπτεπίλεπτο αριστοκράτη. Ο διάβολος θα τον πολεμήσει με λογισμούς επιστροφής στο σπίτι και στους γονείς του και ο Ιωάννης θα ζητήσει ευλογία να

γυρίσει ως ζητιάνος. Οι υπηρέτες θα τον εγκαταστήσουν σε μια φτωχική καλύβα, για να τον προστατεύσουν από το κρύο. Η μητέρα του θα τον δει μια μέρα και θα τρομάξει από την αγριότητα του προσώπου του, ώστε θα δώσει διαταγή να παραμείνει για πάντα έγκλειστος στην καλύβα. Τρία χρόνια θα κάνει άσκηση και όταν θα πληροφορηθεί από τον Θεό ότι ήρθε η ώρα της εκδημίας του θα ζητήσει από την οικοδέσποινα να τον συναντήσει. Θα της δείξει το ευαγγέλιο το οποίο είχε κρατήσει για δέκα χρόνια και θα της αποκαλύψει την ταυτότητά του. Και οι δύο γονείς θα μείνουν έκπληκτοι, από χαρά και λύπη μαζί. Ο Ιωάννης θα κοιμηθεί εν Κυρίω και θα ταφεί, κατά την επιθυμία του στην καλύβα, όπου οι γονείς του θα χτίσουν ναό. Πλήθος θαυμάτων θα ακολουθήσει την εκδημία του αγίου μέχρι σήμερα.

Ο βίος αυτός μας δείχνει ότι υπάρχει μία αγάπη που υπερβαίνει και τη φυσική συγγένεια, αυτή για τον Θεό. Δεν είναι άκοπη, όπως και κάθε αγάπη. Θέλει άσκηση. Θέλει αποχωρισμό από την όποια εξάρτηση. Θέλει αφιέρωση. Κυρίως όμως θέλει νίκη κατά του εαυτού, που ζητά το εύκολο και το ευχάριστο. Ο τρόπος αυτός καθιστά την πίστη υπέρβαση της άνεσης, κάτι για το οποίο οι πολλοί δεν είμαστε έτοιμοι. Ούτε οι γονείς σκεφτόμαστε να μάθουμε στα παιδιά μας να κοπιάζουν. Αντίθετα, όταν βλέπουμε ότι χρειάζεται να παλέψουν για κάτι, να υποχωρήσουν, να ζήσουν όχι με αυτό που τους ευχαριστεί, είμαστε έτοιμοι να τα υπερασπιστούμε, αρνούμενοι κάθε κακοπάθεια, λες και προοδεύει ή σώζεται κάποιος αν δεν αγωνιστεί πολύ. Κάνουμε επίθεση λοιπόν σε όποιον ζητά το καλό τους, αλλά με κόπο και επιλέγουμε να τα μάθουμε να κάνουν ό,τι θέλουν και να τα δικαιολογούμε.

Αυτό συμβαίνει και στην πνευματική ζωή. Δυσκολευόμαστε σήμερα ακόμη και στα ελάχιστα και στα αυτονόητα. Στη νηστεία. Στην προσευχή. Στην λίγη υπομονή. Στη διάθεση να κρατήσουμε την καρδιά μας καθαρή από το μίσος. Και δεν είμαστε έτοιμοι να έρθουμε πρόσωπο προς πρόσωπο με όποιον μπορεί να μας αγαπά, αλλά μας κολακεύει και μας προτρέπει να ζούμε καλά, χωρίς να θέλουμε να στερηθούμε κάτι από το «εγώ» μας. Να δείξουμε και στον εαυτό μας και στους άλλους ότι υπάρχει η αληθινή πατρίδα του ουρανού, για την οποία αξίζει η θυσία.

Δεν κληθήκαμε να γίνουμε μοναχοί ή ασκητές. Καλούμαστε όμως να νικάμε το πνεύμα που τα θέλει όλα δικά μας, για να μπορούμε να αγαπήσουμε τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Θέλει κόπο η αγάπη, θέλει κόπο η πίστη. Το δώρο της όμως είναι η χαρά της αγιότητας.

Πηγή: pemptousia.gr